

המין הוא ביטוי השיתרון. בעידן שבו הפוליטיקה היא חובה קדושה לכל מי שמבקש לעצמו יחס רציני, מצפף לאטואדה על כולם. הוא מעדיף להתעסק בתכונות היסודיות ביותר של האדם, ביכולת שלו לאהוב וביכולת שלו ליצור קשר עם אדם אחר. הוא עוקב אחר רגשות מתנוונים כמו אלה שבין בעל ואשה, שהזמן והשיגרה הרחיקו אותם זה מזה, ורגשות שאיחרו להיוולד, כרגשותיו של אב אל בתו, הצורה מוזהה ביותר, הוא אכזיבניאליסט שאינו לוקח את עצמו ברצינות (וזה באמת יוצא דופן). המוביל את גיבוריו במסלול ארוך, שבי סופו מה שחשוב הוא היום, ולא מחר, החזרה אל היק הטבע ולא היציאה לחלל, והשעור שכל גיבוריו לומדים, בסרטינו, הוא שבטרים יתחילו לחיות עם הזולת, מוטב שילמדו לחיות עם עצמם.

ירחון הקולנוע הצרפתי פרוטיץ המעריך את לאטואדה מאד, כינה אותו בחיבה "חור" לה המין הבריא ביותר". משהו אחר היה נעלב. לאטואדה עצמו רואה בכך מחמאה. "בעיני המין הוא ביטוי לשיתרון, לחור פשוט, לפריקת עול, המהפכה נכשלה, כאי

נחול הנושאים

שיירה (מוגרי, תל-אביב, אר-צות-הברית) — סם פקיפה ממ' שיד בעליצות כדרכו. חסיד המר' הבים הגדולים והאנשים חסרי הבית, עמד תמיד לצידם של שוחרי החופש, המעזים לעמוד בזכות עצמם, ונגד אנשי המימסד, המנסים להוריד גיבורים אלה אל הבינוניות האפורה של המסות. הגדולות.

זה מה שקורה גם בשיירה. שריף מושחת נוהג לנבט שוחד מנהגי משאיות הענק העוברות בשטח השיפוט שלו, תוך איום שירשום להם דו"חות על עברות דמיוניות. אחת הפגישות הללו מסתיימת בקטטה המונית, שבעיקבותיה יוצא החוק ללכוד את הנהגים האשמים, התקרית הבר' דדת הופכת עד מהרה למיפגן ענק, כאשר נהגי המשאיות מכל הסביבה מתקבצים יחד והופכים נחשול אדיר המסרב להיכנע לתכתיבי החוק היבש. ההתמודדות המתמידות בין הנהגים, סמל לרוח החופש, למיימסד המיוצג על-ידי החוק, ואחר-כך אמצעי התיקשורת והפוליטיקאים למי ניהם, מספקות לפקיפה הזדמנויות רבות להבריק. הומור פיס' פרוץ של סצנה אחת, כשמכונית השריף נמחצת בין שתי משאיות ואחר-כך מתעופפת דרך שלט דרכים גדול ותיקרה של אסם, ונוחתת על ארבעת גלגליה, מתחלף ברגעי-פיז' אמיתיים, כשכלי התובלה האדירים, מתנוי עעים על הכביש בקלילות של רקדני ואלס.

כריס כריסטופרסון — לחופש נולד

ככל שמתקדם הסיפור, הוא מקבל ממדים סימליים יותר ויותר, כשרתיעתו של פקיפה מכל מכונת המימסד השפלה, המנסה לרתום את עצמאיות הנהגים למטרותיה, היא שקופה מרגע לרגע. הסוף כבר כימעט אבסטרקטי. זהו מעין עימות סימלי בין הגבר הזקוף לבין עכברי אדם המסתתרים מאחרי פלדה, שאפילו השריף המושחת עדיף עליהם.

שחקנית נטמסיה קינפקי רוח'רפאים בגוף אשה

נויקי-נואוס בשר ודם

ניקמתו של הפנתר הוורוד (אורלי, תל-אביב, ארצות-הברית) — בסרט זה אין נקמה, ואף לא פנתר ורוד. מה שיש בו, הוא הופעה נוספת של פיטר סלרס בתפקיד המפקח קלוזו, השוטר ששלומיאיליותו גדולה כליכך עד שהוא אפילו מצליח להתגבר על כרישי הפשע. כמו כן יש בו בימיו מהוקצע ואלגנטי של בלייק אדוארדס, האיש הקרוב ביותר היום, לסיגנון של הקומדיה האמרי-קאית האילמת.

במידה שמישהו מוטורד מן העלילה, זהו סיפור על הפשע המאורגן בצרפת, המנסה להחזיר לעצמו את אמון המאפיה האמריקאית, על-ידי מיבצע ראווה. ומה מרהיב יותר מחיסול הסופר-שוטר שזה עתה קיבל עיטור כבוד מן הנשיא, הלא הוא קלוזו הכל-יכול?

אלא שהסיפור עצמו הוא בסך-הכל תירוץ. הוא אינו מטריד את התסריטאים, את הבמאי או את פיטר סלרס. הם עסוקים, מסרט אחד לשני, בהמצאת תעלולים ומעשי טירוף חדשים, שעומדים בסתירה לחוקי הפיסיקה והתי' גיו, ובשל כך הופכים מצחיקים עוד יותר. פלצות מתנוי צצות ואיש אינו ניזוק ברצינות, ממש כמו אצל מיקי-מאוס. קירות מתמוטטים במכת אגרוף, גופות מתעופפות באוויר ומפלחות תיקרות, כאילו היו עשויות חמאה, ומי

סלרס בתחפושת-השלומיאיל המצליח

שמסוגל להתאקלם במשך שעה וחצי, באווירה מטורפת כזאת, ודאי יבוא על שכרו. צריך אולי להוסיף, שהסרט שולה חיוכים אחדים מבו' דחים לעבר כמה הצלחות ואגדות קולנועיות: בסצנה אחת, שר קלוזו שיר מתוך ג'יג'י, בסצנה אחרת הוא מחקה את חוזה פרר, המשחק את טולוז'לוטרק במולן רוז'.

גונב נוגנב- פטור

שותפות מוזרה (אסתר, תל-אביב, קנדה) — קופאי בבנק מבחין בשודד המחופש לסנטה קלאוס, המתכוון לרוקן את הבנק בערב חג המולד. הקופאי הערמומי מנצל את ההזדמנות, כדי להניח ידיו על מרבית השלל, והשודד מגלה, לשמע דיווחי השוד באמצעי התיק-שורת, כי הסכום שנעלם גדול בהרבה מזה שהגיע לידיו. כאן מתחיל המצוד אחרי הפקיד, והסרט כולו הוא התי-מודדות בין העבריין המועד לעבריין החובב.

הרעיון נראה מעניין, עם מרכיבים שונים של גילגול אשמה נוסח היצ'קוק. בשלבים הראשונים של הסיפור, אפילו המיקריות החשודה במיקצת, מתקבלת במידה מסויימת על הדעת.

אלא שמשלב מסויים והלאה, מתחילה המיקריות להיות המוצא היחיד שיש לתסריטאים, כדי לצאת מן התיסבות. ומה שגרוע יותר: דאריל דיקן, שהוא במאי טלוויזיה ותיק, למד על המסך הקטן, שאסור לרמוז. צריך להכות בפטישים. אם מתח מתוחכם ונבון בקולנוע, נוצר בתודעת הצופה למראה תמונות שיגרתינות לכאורה, המוצגות בצורה מיוחדת במינה, הרי דיקן אינו סומך על הצופה ועל תודעתו. הוא מניח את כל קלפיו על המסך בצורה אלימה ולא מותר' שום פרט לדמיון. לא די בכך שהנבל עובר על החוק, הוא גם סוטה, חולה-מין,

פלאמר — גם שודד וגם סאדיסט

וסאדיסט עם נטיות ברורות לטרנסווסטיסט (גבר המתחפש לאשה). כריסטופר פלאמר מצליח אומנם להפוך את חדמות מעין ג'ק המבטר במאה העשרים, אלא שזה תרגיל סרק עבור שחקן שמסוגל להרבה יותר. מולו — אליוט גולד, נאלץ להתמודד עם טיפוס אפרורי ונחבא על הכלים, העו' מד בניגוד מוחלט לתדמיתו המוכרת.

שר סירבו להכיר בכך, כולל המהפיכה הסובייטית. וככל שמדכאים את החופש המיני, דוחים את שיתרונו האמיתי של האדם והפיכתו בן-חורין. וילהלם רייך היה בוודאי מוחה כפיים לשמע דברים אלה.

תהליך חובה לראות:

תל-אביב — רוקמת התחרה, שומר היערות, מחוץ לתחום, אשה לא נשואה, 1900. ירושלים — חלף עם הרוח, רוקמת התחרה, זוגות נשואים. חיפה — אשה לא נשואה.

תל-אביב

*** רוקמת התחרה (מויאון, צרפת-שווייץ) — ספרית קטנה אינה מסוי גלת לגשר על התהום שמפרידה בינה לבין הסטודנט שהיא אוהבת. סרט רגיש ומפוכח של קלוד גורטה עם הופעה מרשימה של איזבל הופר בתפקיד הראשי. *** שומר היערות (1993, רון טהיינר) — שתי פגישות בין קצין רוסי המצויר מפות של סיביר, עם צייד מונגולי, שכל חייו עוברים עליו בערבות וביערות באזור. סרט מרהיב ביופיו ומעורר מחר שבות רבות על קידמה ועל יחס לסביבה. במאי: אקירה קורוסאוה.